

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδδς Πατησίων ἀριθ. 9.

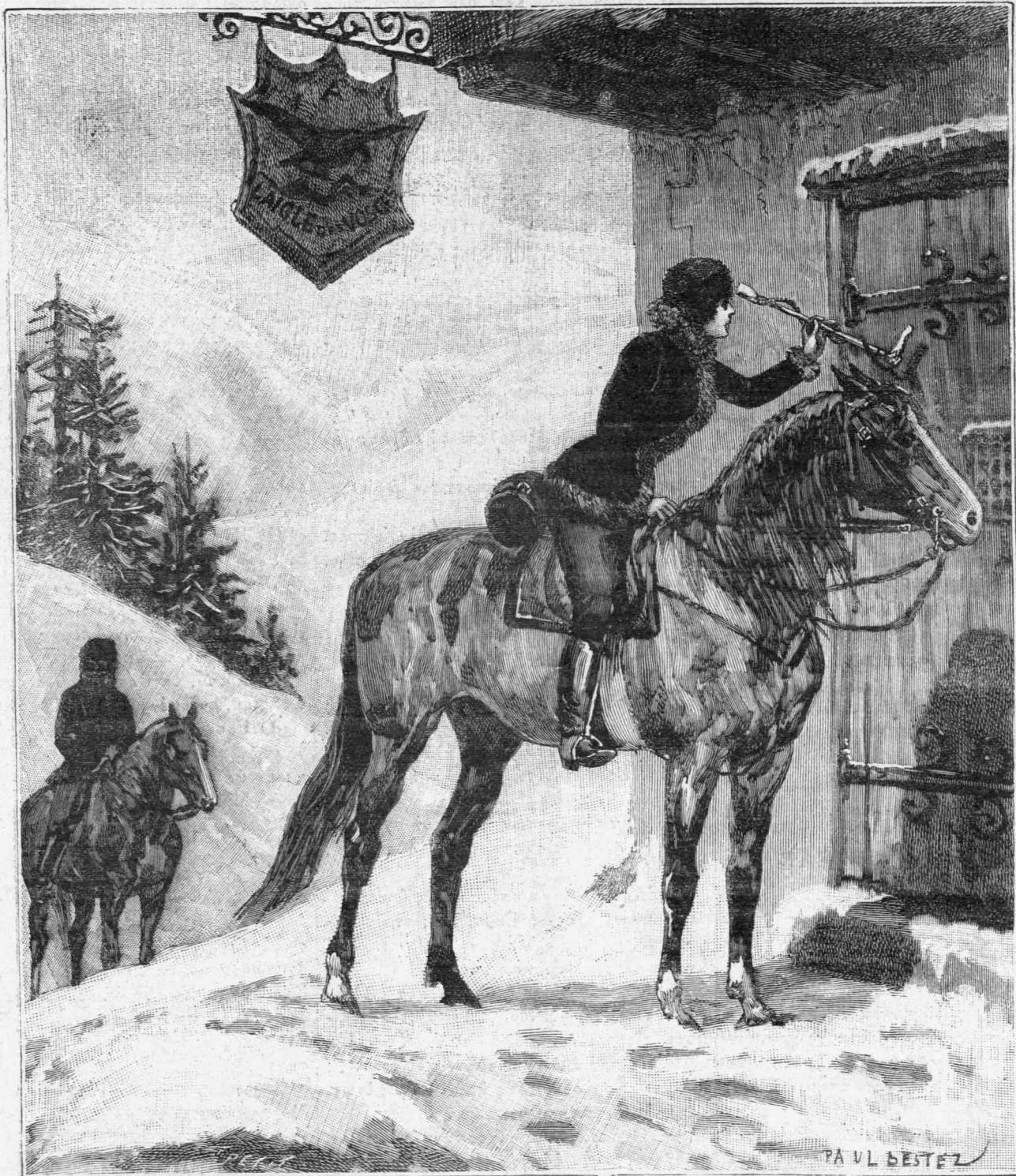
Δι' συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια).—Ιωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
'Αλφόνσου δὲ Καλόρντε : ΕΥΓΑ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

PAUL BISTEZ

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἐβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (β' περιόδου) τῆς Ἐβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαί καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Δηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Οὐδέποτε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὠφελούντο. Ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης τοὺς κατεδίωκεν ἀμειλίχτως.

Ὁ Γκοσάρ ἦτο ἵπποπράτης. Ἠγόραζεν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἵππους γεγηρακότας ἢ ἐλαττωματικούς, οὓς ἐκ νέου ἐπῶλει, ἀλλ' ἐζημιούτο τὴν ἐπάυριον, ὅ,τι τὴν προτεραιάν ἐκέρδιζεν.

— Εἰσθε μόνοι; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

Ὁ εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ἦτο εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λεϊγνός, ὁ ἕτερος εἰς τὸ χωρίον ὅπως ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα.

Οἱ Γκοσάρ παρετήρησαν περιέργως τὸν ἀσκεπῆ στρατηγόν, ὅστις καίτοι ἔχων τὴν στρατιωτικὴν του ἐνδυμασίαν κατερευωμένην ὑπὸ τῆς ἰλύος, ἐφάνετο ἐντούτοις ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς Πρώσσο.

— Θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα· δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω, ἐπανέλαθεν ὁ μαρκήσιος. Ἰδοὺ ὁ στρατηγὸς ὁ διευθύνων τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον κατέλαβε τὸ χωρίον καὶ τὸν πύργον· ὁ πύργος ἀπωλέσθη, διότι οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ ἐτίναξαν τὸ κρηπίδωμα τῆς λίμνης εἰς τὸν ἀέρα.

— Ὁ κατακλυσμός, εἶπεν ὁ Γκοσάρ ἀναμνησθεὶς τῆς παραδόσεως. Κρίμα ποῦ ἐχάθη ἓνα τόσῳ εὐμορφῷ κτίριον!

— Ἦμην ἐκεῖ. Ὅτι δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἐχθρούς μας εἶναι περιττόν νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀλλ' ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ πύργος κατεστράφη ὄχι μόνον δι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης. Μᾶς πιστεύουν νεκρούς, διότι ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος, τοῦτο δὲν θέλω νὰ τὸ μάθωσι. Θέλει νὰ γείνης πλούσιος;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γκοσάρ ἤστραψαν.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀγροκόμος.

— Θέλεις; ἐπανέλαθεν ὁ μαρκήσιος.

— Αὐτὸ δὲ θελεῖ ῥώτημα, φθάνει νὰ μὴ βλάψωμε κανένα.

— Κανένα! Τί μοι ὀφείλετε;

— Ὡ! πολλὰς χρονιάς! κύριε μαρκήσιε.

— Σᾶς τὰ χαρίζω, δός μοι κονδύλιον καὶ χάρτην.

Ὁ ἀγροκόμος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν του πάραυτα.

— Ἐχεις ἀμάξι; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ἐνα, ποῦ οὔτε κάρρο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ πῆ κανεὶς, διότι τοῦ λείπουν ὅλα, ἀλλὰ ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ τρέχει.

— Καὶ ἵππους;

— Ποῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶνε;

— Ἀρκετὰ μακράν.

— Θὰ σᾶς πᾶνε ἕως 'ς τὸ Νεβέρ, καὶ ἂν χρειασθῇ 'ς τὴν Βουργόνην· δὲν εἶναι δυνατοί, ἀλλὰ τὰ ποδάρια τους κρατοῦν.

— Καὶ φορέματα διὰ ν' ἀλλάξωμεν.

Οἱ Γκοσάρ παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἀγωνίας.

Ἡ ἱματιοθήκη τῶν ἦτο κενὴ σχεδόν.

— Ἄν δὲν εἴσαστε πολὺ δύσκολοι, εἶπεν ὁ ἀνὴρ.

— Ἀσπρόρρουχα καθαρὰ μᾶς ἀκοῦν.

— Φέρε, εἶπεν ὁ Γκοσάρ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει. Καὶ ἔπειτα, κύριε μαρκήσιε;

— Θὰ μᾶς φέρῃς ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ὠτὲν ἀπὸ τὸ Σατώ-Σινόν. Δὲν θὰ εἰπῆς τίποτε εἰς κανένα. Θέλω νὰ νομίζουσι ὅτι εἶμαι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, μὲ ἔννοεῖς; διὰ μερικὰς ἐβδομάδας ἢ καὶ μῆνας ἴσως.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

— Ὁ στρατηγὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ σωθῇ, θὰ τὸν ὀδηγήσῃς ὅπως καὶ ἐμέ,

Γκοσάρ. Δὲν κτυποῦν ἐχθρὸν ἀσπλον. Σὺ δὲν θὰ φροντίσης διὰ τὴν διαγωγὴν του. Τώρα ἀκουσέ με.

Οἱ δύο ναυαγοί, ἠπλωσαν πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἐστίας τὰ ἐνδύματά των ὅπως στεγνώσωσι.

Ἡ Γκοσάρ ἐπανήλθε φέρουσα δέμα ἐνδυμάτων, εὐτελῶν μὲν, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τις ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἀγροκόμος ἠρώτα εἰς ποίαν τιμὴν θὰ ἠγόραζεν ὁ μαρκήσιος ὑπηρεσίαν, ἣν δὲν διεφίλονεῖκε.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πρὸ καιροῦ οἱ Ἰανναὶ καὶ Γκοσάρ ἦσαν οἰκογενειακῶς συνδεδεμένοι, καθότι, γνωρίζοντες τὴν ἀθλιότητά των, δὲν τοὺς ἐστενοχώρου διὰ τὸ μίσθωμα τὸ μετὰ τόσου κόπου κερδαινόμενον.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔγραψεν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου δωρητήριον τῶν ὀφειλομένων μισθωμάτων, ἐν ἐτέρῳ δὲ παρεχώρει τὴν κάρπωσιν τῶν κτημάτων του εἰς τοὺς Γκοσάρ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐπὶ δέκα ἔτη. Οἱ Γκοσάρ ἐξεπλήσσαντο.

— Εἶναι πολὺ, κύριε μαρκήσιε, εἶπον, εἶναι πολὺ!

— Περίμενε.

Ἐπὶ τρίτου τεμαχίου χάρτου ὁ Ὀλιβιέρους ἔγραψεν ἐπιταγὴν δέκα χιλιάδων φράγκων, πληρωτέων μετὰ δύο μῆνας εἰς τοὺς συζύγους Γκοσάρ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ, δι' ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας.

— Εἰσθε εὐχαριστημένοι; ἠρώτησεν.

Δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ μάννα τὸ ριφθὲν εἰς τοὺς πεινῶντας Ἑβραίους.

— Καὶ θὰ ἐνθυμηθῶ τὴν προθυμίαν σας, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν φόν Γκέμπεν:

— Ὡς πρὸς ὑμᾶς, στρατηγέ, εἰσθε αἰχμάλωτός μου, καὶ χωρὶς νὰ σᾶς μεμφθῶ... θὰ σᾶς περιποιηθῶ καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι μὲ περιποιήθητε!

Οἱ Γκοσάρ ἠγνόουν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐρήμωσιν τῆς πατρίδος των.

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ὁ στρατηγὸς φόν Γκέμπεν, μεταμορφωθείς εἰς Νεβερναῖον κτηνέμπορον, ὁ δὲ μαρκήσιος φορῶν τὰ ὅπως οὖν ξηρανηθέντα ἐνδύματά του, ἐπέβησαν τοῦ σεσαθρωμένου ἀμαξίου, συρομένου ὑπὸ ἵππων κατίσχνων.

Ὁ Γκοσάρ τοὺς ἀνέμενεν ὄρθιος καὶ κρατῶν τὰ σχοινία, ἄτινα θὰ τῷ ἐχρησίμευον ὡς ἡνία.

— Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπεν, αὐτὸ θὰ κυλάει, καὶ ὁ Ντορῆς πηλαλὰ 'σάν ἀγγελοσ!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ υἱὸς τοῦ Γκοσάρ ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ χωρίου.

— Ἐεῦρεῖς, εἶπε, μητέρα, ἐτελείωσες, οὔτε πύργος ὑπάρχει πειρὰ οὔτε Προῦσσοι, τοὺς τὰ κατὰ φερε καλὰ ὁ μπάρμπα-Σαδουίνος. Συνέβη ὅμως ἓνα δυστύχημα· δὲν ἔχουμε πειρὰ μαρκήσιον, ἢ θυγατέρα τοῦ Φαρζεὰς γιὰ ἄλιγον καιρὸ παντρεύτηκε.

— Κρίμα, εἶπεν ἡ Γκοσάρ, ὁ ἀφέντης δὲν ἦτο καὶ τόσο κακός, ἔμπορεῖ νὰ ξαναυρεθῇ.

Ὁ υἱὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Τὴν πέμπτην καὶ ἡμισίαν τὸ ἀμάξιον τοῦ Γκοσάρ ἀφίκετο εἰς Σατώ-Σινὸν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου Δελαρόκ, ὅστις ἠγέρθη, ἀφυπνισθεὶς αἰφνιδίως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ μαρκήσιος ἐξήρχετο ἐνδεδυμένος τὸ ἐκ σισύρας ἐπανωφώριον τοῦ συμβολαιογράφου, ἐνῶ ὁ φὸν Γκέμπεν εἶχεν ἐκ νέου μεταμορφωθῆ εἰς θαλαμηπόλον, καὶ τὸ ἀμάξιον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Δελαρόκ ἔμαθε τὰ πάντα ἀπὸ τὸν μαρκήσιον, ἔνεκα δὲ τούτου ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τὴν ἱματιοθήκην του, ἀλλὰ καὶ τὸ βαλάντιόν του.

Τὴν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας τὸ ἀμάξιον τοῦ Γκοσάρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὡτὲν ἀπαρατήρητον, καὶ ἔστη πρὸ τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Τριῶν Βασιλέων».

Ἐν τῇ αὐτῇ ἀεργοὶ τινες ὠμίλου περιτῶν νέων τῆς ἡμέρας, ὁ μαρκήσιος ὅμως καὶ ὁ στρατηγὸς ἀπέφυγον τὸ βλέμμα αὐτῶν.

Ἐὰν ὅμως παρετήρουν διὰ τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ Ξενοδοχείου, ἰδοὺ τί θὰ ἔβλεπον.

ΚΑ

Νέος ἀνὴρ γαλακτώδους λευκότητος ἀνύψου τὸ παραπέτασμα τοῦ δωματίου του.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ καὶ τοῦ συντρόφου του ἔκφρασις δυσαρρεσκείας καὶ ὀργῆς ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, ὡπισθοχώρησε δὲ ἐκ φόβου ρίψας τὸ παραπέτασμα καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἰωσήφ !

Ἄνῃρ τις, σοβαρὰν καὶ σεβασμίαν ἔχων τὴν ὄψιν, μὲ κόμην λευκὴν, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένος καὶ ἐξυρισμένος, ὁμοιάζων Ἀγγλῶ ὑπουργῶ, ἦ ἐπισκόπῳ ἐν ἀργίᾳ, ἠγέρθη καὶ εἶπε :

— Πριγκιπέσσα !

Ὁ νέος ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Μὴ λησμονῆς, σὲ παρακαλῶ, τὸ μέρος σου. Εἶσαι ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος. Εἶμαι ἀνεψιός σου καὶ ἐπάναγκες καθίσταται νὰ μείνης σὺ καὶ ἐγὼ νὰ ἐξαφκνισθῶ.

Ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος ἦ μᾶλλον ὁ Ἰωσήφ, ἀπλῶς ὁ θαλαμηπόλος καὶ ἔμπιστος τῆς πριγκιπέσσης Βάνδας Καβάλλι προσέκλινε καὶ ἀνέμενε τὴν ἐξήγησιν.

— Εἰζεύρεις ποῖον εἶδον εἰσερχόμενον εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, Ἰωσήφ ;

— Ὅχι.

— Ἀνθρώπον τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον μοὶ ὑπεσχέθη ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ.

— Τὸν κύριον μαρκήσιον δὲ Τανναὶ ;

— Τὸν ἴδιον. Καὶ συγχρόνως ἐκεῖνο τὸ κτήνος τὸν στρατηγὸν φὸν Γκέμπεν, ὅστις πρὸ πολλοῦ μὲ καταδιώκει μὲ τὰς ἐρωτολογίας του.

Ὁ ἀξιοσέβαστος γέρον ἐξεπλάγη.

— Σὺ δὲν ἐννοεῖς, Ἰωσήφ, τί σημαίνει τοῦτο.

— Ἀναγκάζομαι νὰ τ' ὁμολογήσω.

— Καὶ ἐν τούτοις δὲν στερεῖσαι πνεύματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ σχέδιον

τοῦ κόμητος καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἀπέτυχεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος τοῖς διέφυγε καὶ εἶναι καιρὸς νὰ παρέμβω καὶ ἐνεργήσω μόνη.

Καὶ τύπτουσα τὸν πόδα μετ' ἀγανακτήσεως :

— Ἄ ! αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, εἶπεν, οὔτε νὰ μισῶσι γνωρίζουσιν, οὔτε νὰ κτυπήσωσι τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν ἔχουσι δεισιδαιμονίας, λεπτότητας, τύψεις συνειδότος ! ἐν τέλει πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐνεργήσωμεν.

— Μὲ τί θὰ μὲ ἐπιφορτίσητε ;

— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω. Πόσον δίκαιον εἶχον ν' ἀμφιβάλλω καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις εἰδοποίησα τὸν κόμητα περὶ τῆς ἐλεύσεώς μου. Χθὲς ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ, ἤθελα νὰ ἦμην πλησίον του καὶ νὰ τῷ ρίψω κατὰ πρόσωπον τὰ ἀνανδρα ψεύδη του. Δὲν ἐτόλμησα ἄλλως τε δὲ εἶχον περισσοτέραν ὑπόληψιν εἰς αὐτὸν τὸν Σουβραὶ. Τὸν ἐπίστευσα ἀποφασιστικώτερον καὶ σταθερώτερον. Τί συνέβη ; θὰ μὲ πληροφόρησῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὑπάγε εἰς τὰς κάτω αἰθούσας τοῦ Ξενοδοχείου, προσπάθησε νὰ μάθῃς τοὺς σκοποὺς τοῦ μαρκησιού, καὶ τοῦ συντρόφου του ποῦ πηγαίνουν καὶ πῶς ταξιδεύουν. Ἄ ! ναί, ἐνθυμοῦ νὰ ἐρωτήσης, μετὰ φρονήσεως ὅμως, τὸν ἀριθμὸν τοῦ δωματίου αὐτοῦ τοῦ φὸν Γκέμπεν, χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃς, ἀφοῦ κρύπτεται ὑπὸ ξένον ἔνδυμα, καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς. Ὑπάγε.

Καὶ πλησιάσασα ἐκ νέου εἰς τὸ παράθυρον, παρετήρει ἔξω διὰ τῶν παραπετασμάτων.

Ἰπεύς τις εἰσῆρχετο εἰς τοὺς «Τρεῖς Βασιλεῖς».

Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἵππου του ἐξήρχετο ἀφρός, ἀπόδειξις ὅτι θὰ διέτρεξε μεγάλην ἀπόστασιν καλπάζων.

Ὁ ἀναβάτης ἔρριψε τὰ ἡνία πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἵπποστασίου καὶ ἠρώτησεν ὑπηρέτριάν τινα :

— Ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος ;

Ἡ νεανὶς τῷ ἔδειξε τὸν ξύλινον ἐξώστην τοῦ πρώτου πατώματος.

— Ἀριθμὸς ἔξ, εἶπεν.

Ὁ ἵππεὺς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, ἐξ ἧς ὁ Ἰωσήφ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐξέλθει.

Ὁ νεοελθὼν ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς κυνηγός. Ἦτο ὁ Λαβριζέ.

Ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ νεανίου :

— Ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος ; εἶπε.

— Τί ζητεῖτε ;

— Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Σουβραὶ, εἶπεν ἐκεῖνος ἐγγχειρίζων ἐπιστολήν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔλαβε τὸν φακελλοῦν καὶ ἐξετάζουσα διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀπεσταλμένου, ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν γραμμῶν, ἃς ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχεν.

Ἐξέφωρεν ἤδη πλειότερα αὐτῆς.

— Ὁ κύριος Σουβραὶ μοὶ λέγει, ὅτι ἔχει πλήρη πίστιν πρὸς σὰς καὶ δύναμαι νὰ σὰς ζητήσω ὅσας πληροφορίας μοὶ ἀναγκαῖον. Εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, πρὸ πολλοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου.

— Ποῖαν ὑπηρεσίαν ἔχεις ;

— Εἶμαι κυναγωγός, κύριε.

Καὶ ἐξεπλήσσετο ὅτι ὠνόμαζε κύριον, δὴ τὸσφ λεπτοφυές, οὔτινος ἢ ἀγέρωχος καὶ ἐπιτακτικῆ φωνῆ ἦτο γλυκεία ὡς ἡ τῆς ἀηδόνος.

Οὔτε ἡ ξανθὴ του κόμη, οὔτε αἱ λεπτοφυεῖς καὶ λευκότεραι χεῖρες του ἠδύναντο νὰ ἦνε χεῖρες ἀνδρός. Ἄν καὶ ἀγροῖκος ἠνῆοι τὸ μυστήριον.

— Κυναγωγός ; ἐπανέλαβεν ἐκείνη, καὶ κατοικεῖς εἰς τὰ δάση ;

— Τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ὅλο δάσος.

— Καὶ οἱ κύριοι Σουβραὶ εἶναι καλοὶ κυνηγοί ;

— Μάλιστα, κυρία.

Μ' ὅλην τὴν προσοχὴν του, ἡ λέξις τῷ ἐξέφυγεν.

Ἐκείνη ἐμεδίασε.

— Μὲ ὑποχρεοῖτε, τῷ εἶπεν ἡσύχως, ἂν μὲ λέγετε κύριε. Ἀποτυγχάνουν ἐν τούτοις συχνάκις εἰς τὸ θήραμα ;

— Ὅπως ὅλοι, κύριε.

Καὶ εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν κακεντρεχῆ ταύτην ὑπονότησιν, ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν καὶ εἶπεν :

— Ὁ γάμος τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ ἐτελέσθη ;

— Χθὲς.

— Ποῦ εἶναι ἡ μαρκησία ;

— Τὴν ἤρασαν φίλοι της διὰ νὰ τὴν σώσωσιν ἀπὸ ἀφεικτον θάνατον.

— Ὡ ! ἀφεικτον ! καὶ διατί δὲν ἔσωζον συγχρόνως καὶ τὸν μαρκήσιον ;

— Διότι ὅσοι συνεπάθουν πρὸς τὴν μαρκησίαν δὲν ἀγαποῦσαν τὸν μαρκήσιον.

— Τὸν μισοῦν ;

— Πιστεύω.

— Ὁ κύριός σου μοὶ λέγει, ὅτι ἡ ὑπόθεσις διεξήχθη καλῶς.

— Ἄ, περίφημα ! ἕνας σωρὸς Πρωσσοὶ πνιγμένοι ...

— Ἡ κρυμμένοι.

Ὁ Λαβριζέ παρετήρησε τὴν πριγκιπέσσαν αὐτὴ ἐνέπαιζε προφανῶς ἄλλὰ ποῖον ;

— Σὰς βεβαιῶνω, ὅτι ἦτο ἐξάσιον πρᾶγμα ἕνας καταρράκτης ποῦ τὰ σάρωσε ὅλα μαζὺ μὲ τὸν πύργον.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ἦτο ἐκεῖ κλεισμένος ;

— Οὔτε φτερὰ νάχε δὲν θὰ φευγε ἀπ' ἐκεῖ, διότι ἦτο δεμένος εἰς τὸν ταῖχον ἐκτὸς ἂν ἔγεινε κανένα θαῦμα.

— Καὶ ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν ;

— Καὶ αὐτὸς κάπου ἐκεῖ ἦτον, καὶ δὲν θὰ κάψῃ ἄλλοτε τὰ χωριά.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς παρὰ τῷ κυρίῳ σου ;

— Ἄμα ἡ κυρία... θέλω νὰ εἶπω ὁ κύριος μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν.

— Τότε, φίλε μου, δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

Καὶ ἔγραψε ταχέως τὰ ἔξῃς :

Φίλιππε Κόμη,

«Γνωρίζω νεκρὸς περιδιαβάζοντας καὶ θαύματα, περὶ ὧν οὐδὲλος πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ τις· οἱ ἀνθρώ-

ποι, οὐς φρονεῖτε εἶναι ὑγιέστατοι· ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι ἡ πρόθεσίς σας ἦτο καλή, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι αἱ ἐνέργειά μου θὰ ᾄσιν ἀποτελεσματικώτεροι· αἱ γυναῖκες εἶναι τολμηρότεροι τοῦ ἰσχυροῦ φύλου.

«Τὰς προσήσεις μου.

B. K.»

Καὶ σφραγίσασα τὸν φάκελλον:

— Διὰ τὸν κύριον Ροβέρτον δὲ Σουβραί, εἶπεν. Ἐλπίζω ταχέως νὰ λάβῃ εἰδήσεις μου.

Καὶ προσθέσασα εἰς τὴν ἐπιστολὴν πέντε λουδοβίκεια τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν κυναγωγὸν ποιήσασα αὐτῷ σημεῖον, ἵνα ἀναχωρήσῃ.

Ἐξερχόμενος ἐκεῖνος συνηντήθη μὲ τὸν κόμητα Ροβέρτον, ὅστις ἀνῆρχετο.

— Λοιπὸν; τὸν ἠρώτησεν ἡ πριγκιπέσσα.

— Εἶδον τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν στρατηγόν· δὲν μ' ἐγνώρισαν.

— Τὸ ἐναντίον θὰ μὲ ἐξέπληττε. Πολλάκις τὸ ἔνδυμα εἶναι τὸ πᾶν μὲ δυὸ ψαλιδικαῖς κατασκευάζει τις κόμητας! Ἐπιτετα;

— Οὐδένα τῶν σκοπῶν των ἔμαθον ἔτι.

— Ποῦ εἶναι ὁ στρατηγός;

— Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ὡ ἀριθμὸς αὐτοῦ.

— Δεκατρία, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐξώστου.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος;

— Ἐξῆλθε.

— Καλῶς.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐφόρεσε πιλίκιον, ἐκόμωσε τὸ ἔνδυμά της καὶ ἐξῆλθε λέγουσα:

— Περιμένε με.

Εὗρεν εὐκόλως τὸν ἀριθμὸν 13 καὶ ἔκρουσε. Φωνὴ ἰσχυρὰ ἐφώνησεν ἔσωθεν:

— Εἰσέλθετε.

Ὁ φὸν Γκέμπεν καθήμενος ἔγραφεν. Ἐφαίνετο δύσθυμος· ἐν δυσιν ἡμέραις εἶχε γηράσει κατὰ δέκα ἔτη. Ἡ συμφορὰ τὸν κατεσύντριψεν.

Ἐστράφη καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του.

Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεζήτη ἐν τῇ μνήμῃ του ποῖον ἦτο τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο· μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως τὸ ὄμμα του ἐζωογονήθη. Ἠγέρθη βιαίως καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν μὲ χεῖρας τεταμένους.

— Σεῖς; εἶπεν.

— Ἐγὼ! Ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ μ' ἐγνωρίζατε καὶ τοῦτο μ' ἐπειράξεν.

— Πῶς εἴσθε ἐδῶ;

— Μετεμφιεσμένη ὅπως καὶ σεῖς, στρατηγέ.

— Ἀλλὰ διατί; πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Εἶναι τὸ μυστικόν μου. Τί ἐγράφατε ἐκεῖ;

— Ἐκθεσιν..

— Ἐπὶ τῇ καταστροφῇ σας;

— Πῶς; Γνωρίζετε;

— Καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Ὁ στρατηγὸς ἐκάθησε καταβεβλημένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Τὸ σταδίον μου ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ τιμάσθη.

— Ἐλα δά!

— Ἡ τιμάσθη, σὰς λέγω.

— Ἀτιμάζεται ὁ ἐκτελέσας τὸ χρέος του; Μὴ χάνεσθε, φίλε μου, διὰ μίαν ἀποτυχίαν...

— Οἰκτράν!

— Τίς δὲν ἔχει τὰς ἀποτυχίας του! Ἄλλως τε μόνῃ δόξᾳ δὲν εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῷ βίῳ.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἀκούσατέ με.

Καὶ ἡ ὥραία Πολωνίς ἐμειδίασε πρὸς τὸν στρατηγὸν φιλαρέσκως, μειδιάμα, ὅπερ ἔκαμε τὸν Πομερανὸν νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀτυχίας του.

Καὶ ἐμνήσθη τῆς ἀερῶδους ἐν τῷ χορῷ καλλονῆς τῆς γυναικός, ἣτις ἐδέχθη τὰς θωπεῖας ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

— Στρατηγέ, τῷ εἶπεν αἴφνης, μὲ ἀγαπᾶτε πράγματι;

— Σὰς ἔδωσα πολλάκις δείγματα τούτου, ἐγκαταλείπων τὴν πατρίδα μου καὶ ἀκολουθῶν ὑμᾶς παντοῦ ἐν Εὐρώπῃ, οὐδέποτε δὲ ἐραστής κατεφρονήθη τὸσφ ἐπιμόνως.

— Εἶχον τὴν καρδίαν κατειλημένην, ἠγάπων καὶ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διαμοιράζουσι τὸν ἔρωτά των.

— Εὐδαίμων ὁ προτιμώμενος ὑφ' ὑμῶν.

— Δὲν ἤξιζε τὴν προτίμησιν ταύτην.

— Τὸ ἐσκέφθη· ἔκαμεν αὐτὸς θυσίαν τινὰ ὑπὲρ ὑμῶν; ἐγὼ ἤμην πρόθυμος νὰ ἐγκαταλείψω τὸν γηραιὸν οἶκον τῶν πατέρων μου καὶ ζῆσω ὅπου σεῖς ἠθέλατε, εἰς Παρισίους, οὐς μισῶ, ἢ εἰς Βιέννην, ἣν ἀποστρέφομαι, καὶ θὰ ἔκαμνον, χάριν ὑμῶν, πρέλλας εἰς ἡλικίαν ὠριμον, θὰ ἠρνούμην τὴν ἀνεξάρτησίαν μου.

— Καὶ τώρα; τῷ εἶπε, προσηλώσασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ὡς ζαπφείρους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς της.

— Ἦδη, εἶπε τεταραγμένος ἐκεῖνος, δὲν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον, πριγκιπέσσα;

— Τἀνάπαλιν. Μισῶ θανάσιμως.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἐπροδόθη ἀνάνδρως, καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν παρεδόθη ὑπέσχετο νὰ μὲ νυμφευθῇ, ἐμπαίζων με καὶ ἀντ' ἐμοῦ ἐνυμφεύθη ἀναξίαν ἀντίζηλον· ἰδοὺ γνωρίζετε τὰ πάντα. Τίποτε δὲν σὰς ἔκρυψα.

— Ὁ μαρκήσιος;

— Βεβαίως· ὁ μαρκήσιος ὁ σύντροφός σας, περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἡμὴν χήρα καὶ ἡ μαρκησία ἦτον ἀσθενής, ἐγὼ ἤμην εἰλικρινής, αὐτὸς ἐψεύδετο. Ὡ! διατί νὰ μὴ σὰς ἀκούσω πρότερον! Σεῖς μὲ ἠγαπᾶτε τῷ ὄντι!

— Βεβαίως, καὶ ἀφοῦ σεῖς εἴσθε ἐλευθέραι...

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ κατέστη πορφυροῦν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Μόλις τολμῶ νὰ σὰς τὸ εἶπω, ἔπρεπε νὰ ἦσθε παρούσα καὶ εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου ὅπως ἐδῶ, διὰ νὰ...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν.

— Ἀναλλάσσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον σας μὲ τὸν τῆς κομήσεως φὸν Γκέμπεν;

— Νὰ μὲ νυμφευθῆτε· ἀλλ' εἶναι ἡ-

ρωῖσμός ἐκ μέρους σας, ἀφοῦ ἠξεύρετε ὅσα περὶ ἐμοῦ θυλλοῦνται καὶ σὰς ἐξεμυστηρεύθη πρὸ ὀλίγου μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε οὐδέποτε ἐφρόντισα νὰ κρύψω...

— Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸς ὁ ἠρωῖσμός μοι ἀρέσκει!

— Μὲ συγκινεῖτε, τῇ ἀληθείᾳ· ἄς ἴδωμεν ἐὰν δεχθῶ πῶς θὰ ζήσωμεν;

— Σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ εἶμαι ζηλότυπος μέχρι μανίας.

— Ἀγαπᾶ τις ὅταν ζηλότυπος δὲν εἶναι; εἶπεν ἐκεῖνη στενάζουσα.

— Ὅθ' ὑπάγωμεν εἰς τὰ ἄκρα τῶν γαιῶν μου, εἰς τὰ δάση μου!

— Καὶ δὲν εἶμαι τώρα ἐγκεκλεισμένη εἰς τὰ ἐν Πολωνίᾳ κτήματά μου;

— Πῶς; ἀπαρνεῖσθε τοὺς Παρισίους καὶ τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐλάμπετε ὡς ἀστὴρ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμοιάζετε;

— Χωρὶς καθόλου νὰ λυπηθῶ· ἐν τούτοις εἶμαι εἰλικρινής. Προτοῦ μὲ καταδικάσητε εἰς τὴν μοναξίαν ταύτην, ἔχω χρέος τι νὰ πληρώσω πρὸς ἐμὲ αὐτὴν, καὶ ὅπως τὸ κατορθώσω ὀφείλετε νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Τί πρέπει νὰ κάμω ὅπως κατασταθῶ ἄξιός σου;

— Μικρὰ πράγματα.

— Ἄλλὰ...

— Ὅθ' μοι παρέξητε ὑπηρεσίαν τινὰ τηροῦντες τοῦτο μυστικόν.

— Λέγετε.

— Εἴσθε αἰχμάλωτος;

— Ἐπὶ τῷ λόγῳ μου μόνον ὑπεχρέωθην νὰ μὴ ὑπηρετήσω μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, ἣτις δὲν θὰ βραδύνη. Ἄντι δὲ τούτου εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ὑπάγω ὅπου θέλω.

— Ὅθ' συνοδεύσετε τὸν μαρκήσιον;

— Μοι τὸ ἐπρότεινε.

— Ποῦ θὰ ὑπάγετε;

— Εἰς Γενεύην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ.

— Δεχθῆτε· ἐπιθυμῶ νὰ λάβω μίαν τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ ἀπροόπτως... εἰς θέσιν τινὰ τῆς ἐκλογῆς μου, καὶ μὲ συμφέρει νὰ γνωρίζω ποῦ διευθύνεται.

— Μοι προτείνεται ἀνάνδρον πράξιν.

— Φιλοφρόνησιν, μᾶλλον εἶπέτε.

— Ὅχι, προδοσίαν.

— Ἴσως· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἄνθρωπον ἀγαπῶντα, νὰ μὴ συγκατατεθῇ εἰς πολὺ μεγαλειώτερον, ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.

— Εἶναι τὸ μόνον ὅπερ ἀπαιτεῖτε;

— Αὐτὸ καὶ μόνον. Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα μίαν λεπτομέρειαν· ὑπάρχει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τούτῳ ξένος τις, ὁ κόμης Ροβέρτος.

— Δὲν ἤκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ἀρχαῖος φίλος τοῦ συζύγου μου καὶ πολὺ πλούσιος. Ἐὰν ζητήσῃ νὰ σχετισθῇ μετ' ὑμῶν, μὴ φανῆτε δύσκολος καὶ ἂν σὰς προσφέρῃ φιλοφρόνησιν τινὰ δεχθῆτέ την· θὰ μείνετε εὐχαριστημένος.

— Ποῖον θέλητρον κατέχετε! πρέπει

νά σὰς ὑπακούσῃ τις. Ἄλλά, εἰπέτε μοι θ' ἀνταμειφθῶ τοῦλάχιστον;

— Οὐδέποτε ἀρνούμαι τὸν λόγον μου, μ' ἔννοεῖτε;

— Μὲ προσβάλλετε, πιστεύουσα τὸ ἐναντίον.

— Φεύγω· πρέπει ὁ μαρκήσιος ν' ἀγνοῇ τὴν παρουσίαν μου· πρέπει. Δὲν μ' εἶδετε καὶ μῶλις ἐνθυμείσθε ὅτι ὑπάρχω.

— Τὸ εἶπομεν ἤδη.

— Χαίρετε, στρατηγέ.

— Ὅχι· καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἔλαβε τὴν μικρὰν καὶ λεπτοφυῶ χεῖρὰ τῆς καὶ τὴν ἐθεώρει στενάζων.

— Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ πείσετε ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆ εἶναι ἀνδρός.

— Τί σημαίνει· ἔφθασα χθὲς τὴν νύκτα καὶ οὐδεὶς μὲ εἶδε, ἀλλ' οὔτε θὰ μὲ ἴδῃ.

— Ὁμολογήσατε ὅτι ἔχετε κακοὺς σκοποὺς κατὰ τοῦ μαρκησίου;

— Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο ἀληθὲς θὰ ἐλαμβάνετε μέρος ὑπὲρ αὐτοῦ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

— Θέλετε νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὰ σχέδια μου.

— Προτιμῶ νὰ μὴν τὰ εἰξεύρω.

— Δὲν θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν ἐλευθέραν παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν φραγμὸς ἀνυπερβλήτος μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις δύναται νὰ γελᾷ, διότι ὑπῆρξα θυμὰ του.

— Μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Οὕτως ἐπλάσθη· ἡ πίστις μου εἶναι ὡς ὁ οὐρανὸς, τὸ δὲ μίσός μου ὡς ὁ χάλυψ· ὑπερηφανώσατέ με καὶ θὰ κατασταθῶ ἀπορημένη πρὸς σὰς ὡς ὁ κύων εἰς τὸν κύριόν του.

Καὶ κύψασα πρὸς τὸ οὖς τοῦ στρατηγού :

— Ἡ χεὶρ μου, εἶπεν ἀξίζει θυσίας τινάς· ὑπηρετήσατέ με καὶ θὰ σὰς, παρηγορήσω διὰ τὰς ἀποτυχίας σας.

— Εἰσθε μάγισσα.

Καὶ τὸν ἀφῆκε τεταραγμένον καὶ μεθύοντα ἐκ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν ὑποσχέσεών της.

— Πόσον εἶναι ὀρμητικὴ! ἐσκέφθη ἀλλὰ καὶ πόσον ὠραία!

Ἐκεῖνη ἐπνεύθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου ὁ κόμης Ροβέρδος τὴν ἀνέμενε.

— Ἰωσήφ, τῷ εἶπεν, αὐτοὶ ὑπάγουν κατ' εὐθείαν εἰς Γενεύην· πρόσεχε.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀναχωρῶ· θὰ μ' ἀπαντήσης καθ' ὁδόν, καὶ δὲν θὰ μὲ περιμένῃς.

Ἦνοιξε χάρτην καὶ ἔσυρε γραμμὴν.

— Θὰ διέλθῃς διὰ Σαλῶν, Λουμπάν, Σενκλὲδ ἢ Μορὰν καὶ Σέχ· εἶναι ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴ· ἔννοεῖς;

— Θαυμάσια.

— Σπεῖρε τὸν χρυσὸν ἐν ἀνάγκῃ· σοὶ ἀφίνω τοὺς ἀνθρώπους μου, λαμβάνουσα μετ' ἐμοῦ μόνον τὸν Στέφανον· ἂν συμβῇ τι θὰ σὲ εἰδοποιήσω· ἔσω νοήμων.

— Ὅθι προσπαθῆσω, εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Ὅθι ἦναι ἡ τελευταία μου ἐκστρατεία.

— Πῶς θὰ ταξειδεύσετε;

— Διὰ τῶν ἵππων μου· ἄλλως τε μὴ σὲ μέλλει· σοὶ ἀφίνω ὠραίαν ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν προσφέρῃς εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν μαρκήσιον.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶσι;

— Διατί ν' ἀρνηθῶσι φιλοφρόνησιν ἐυγενοῦς τόσῳ διακεκριμένου;

— Ἄλλ' ἔάν...

— Τότε ἀκολούθησέ τους ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν· θὰ δεχθῶσι.

— Καλῶς· καὶ ἐσκέφθη: ἰδοὺ ἀνθρωπος τοῦ ὁποίου· ἡ ζωὴ κρέμματα ἀπὸ λεπτὴν τρίχα.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡσύχως, ὅπως δώσῃ τὰς διαταγὰς του καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξεῖδιον.

[Ἔπειτα συνέχεια].

*Κ.

Εἰς τὸ προεξέχει :

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐσκέφθη κατόπιν νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὴν Πεπίταν ἐπιστολὴν περιπαθῇ καὶ εὐλικρινῇ, ζητῶν συγγνώμην, διότι δὲν ἐπορεύθη πρὸς αὐτὴν, δικαιολογῶν τὴν διαγωγὴν του, παραμυθῶν αὐτήν, ἐκφράζων αὐτῇ τὰ τρυφερά του αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ καταδεικνύων αὐτῇ, ὅτι ἀνώτερον πάντων ὑπῆρχε τὸ χρέος καὶ ὁ οὐρανός, καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, ὅπως τελέσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν θυσίαν, ἣν καὶ ἐκεῖνος ἐτέλεσε.

Τετράκις ἢ πεντάκις ἐκάθησεν ὅπως γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἐμελάνωσε πολλὴν χάρτην, τὴν ἔσχισε κατόπιν, διότι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πολὺ τῆς ἀρεσκείας του. Ἄλλοτε μὲν ἦτο ξηρὰ, ψυχρὰ, πεζὴ ὡς κακὸς τις λόγος, καὶ ὡς νοηθεῖα γραμματοδιδασκάλου, ἄλλοτε τὸ περιεχόμενόν της ἀπεδείκνυε λόγον τινὰ παιδαριώδη καὶ γελοῖον, ὡς ἂν ἡ Πεπίτα ἦτο τέρας τι, ἔτοιμον νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, καὶ ἄλλοτε ἡ γραφὴ εἶχεν ἐλαττώματα καὶ κηλίδας οὐχ' ἦττον ἀξιοθρηνήτους. Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐγράφη, ἀφοῦ ἤδη κατηναλώθησαν εἰς τὰς ἀποπειράς ταύτας ὀλόκληρα φύλλα χαρτίου.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἐρρίφθη ὁ κύβος. Θάρρος, καὶ ἀγῶμεν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος καθησώχασε τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εἶχε πολλὴν τὴν ἡρεμίαν κατὰ τὴν συνέτευξιν, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε θέσει εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ποταμὸν εὐγλωττίας, δι' ἧς θὰ ἔπειθε τὴν Πεπίταν, ἥτις ἦτο τόσο ἀγαθὴ, ὥστε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ τὸν παροτρύνῃ ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, θυσιάζουσα τὸν κοσμικὸν ἔρωτα, καὶ ἐξομιομένη πρὸς τὰς ἀγίας ἐκεῖνας γυναῖ-

κας, αἵτινες οὐ μόνον ἠρνήθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῶν μνηστῆρων καὶ τῶν ἐραστῶν των, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συζύγων των ὡς ἀδελφαὶ διεβίωσαν, ὡς ἀναφέρεται λόγου χάριν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου, βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀφοῦ ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνετο ἑαυτὸν μάλλον ἐλαφρόν καὶ ζωηρότερον, καὶ ἤδη ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφέρετο καὶ αὐτὸς ὡς ἕτερος Ἁγιος Ἐδουάρδος, καὶ ἡ Πεπίτα ὡς ἄλλη τις Ἐδίτα, ἡ σύζυγος ἐκείνου, καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τῆς βασιλείσσης ἐκείνης, παρθένου ὁμοῦ καὶ συζύγου, ἡ Πεπίτα τῷ ἐφαίνετο εἰ δυνατόν, πολὺ εὐγενεστέρα, χαριεστέρα, ποιητικωτέρα.

Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ὁ δὸν Λουδοβίκος ὄλην τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν γαλήνην, ἣν ὄφειλε νὰ ἔχῃ, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεφάσισε νὰ μιμηθῇ τὸν Ἁγιον Ἐδουάρδον. Διέβλεπεν εἰσέτι, δὲν ἤξεύρω τί τὸ ἐγκληματικὸν ἐν τῇ ἐπισκέψει ἐκείνῃ, ἣν ἔμελλε νὰ κάμῃ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρός του, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ καὶ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Δις ἢ τρίς ἠγέρθη τοῦ καθίσματός του, καὶ ἐξεκίνησεν ὅπως ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός του, ἀλλὰ καὶ πάλιν συνεκρατεῖτο θεωρῶν ἀναξιοπρεπῆ καὶ παιδαριώδη τὴν ἀποκαλύψιν ταύτην.

Αὐτὸς μὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τὰ μυστικά του πρὸς τὸν πατέρα του· ἀλλὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ τῆς Πεπίτας, ὅπως φανῇ καλὸς μετὰ τοῦ πατρός του, τοῦτο ἦτο πολὺ ἀνάνδρον. Ἐτι δὲ μᾶλλον ἀνάνδρος καὶ κωμικὴ καὶ ἀθλία τῷ ἐφαίνετο ἡ πρᾶξις αὐτῆ, ὅτε κατενόει ὅτι ὁ φόβος μὴ τοὶ δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὅπως ἀνθέξῃ, τὸν ὄθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσιώπησε λοιπόν, καὶ οὐδὲν ἀπεκάλυψε πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου οὐδ' ἔσχε τοῦλάχιστον τὴν ἀπαιτουμένην παρησίαν καὶ τὸ θάρρος ὅπως παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ πατρός του, καὶ ἀναφέρῃ αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης συνεντεύξεως. Ἦτο τοσοῦτον βιαίως συγκεχυμένος ἐκ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων παθῶν, ἅτινα διεφιλονείκουν τὴν κυριαρχίαν τῆς ψυχῆς του, ὥστε συνεταράσσετο ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ ὡσεὶ πηδῶν ἢ πετῶν, ἐβημάτιζε διερχόμενος αὐτό, καίτοι μέγα, διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων βημάτων, καὶ κινδυνεύων οὕτω νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τοὺς τοίχους. Τελευταῖον δέ, καίτοι ἔχων ἀνοικτὸν τὸν ἐξώστην ὡς ἐκ τοῦ θέρους, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ἀποπνιγῇ ἐκεῖ δι' ἔλλειψιν ἀέρος, ὅτι ἡ ὄροφῃ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐχρηάζετο ὀλόκληρον τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπως βεδίση, ὀλόκληρον τὸ ἀπειρον διάστημα, καὶ ὅπως ὑψώσῃ τὸ μέτωπον, καὶ ἐκπέμψῃ τοὺς στεναγμούς του, καὶ ἀνυψώσῃ τὸ πνεῦμά του, μὴ ἔχῃ ἄλλο τι ἀνωθεν αὐτοῦ, εἰμὴ τὸ ἀπέραντον στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ταύτης, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, καὶ

κατήλθεν ἐν τῇ ὁδῷ. Ἐν αὐτῇ δέ, ἀποφεύγων πᾶν γνωστὸν πρόσωπον, καὶ ἐπιζητῶν τὴν μόνωσιν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ πυκνότερον καὶ μᾶλλον μεμονωμένον μέρος τῶν αἰγείρων, κήπων καὶ ἀτραπῶν, οἵτινες περιβάλλουσι τὸ χωρίον, καὶ ἀποτελοῦσι παραδείσον περίξ αὐτοῦ, ἐπὶ ἀκτῖνα μείζονα τῆς ἡμισείας λεύγης.

*
**

Ὀλίγα ἀνεφέραμεν μέχρι τοῦδε περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Εἴπωμεν λοιπόν, ὅτι ἦτο ὠραίος νεανίας, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὑψηλός, λεπτοφυής, καλῶς πεπλασμένος, μετὴν κόμην μέλαιναν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπίσης μελανοὺς καὶ πλήρεις πυρὸς καὶ γλυκύτητος. Εἶχε τὴν ἐπιδερμίδα σιτόχρουν, τοὺς ὀδόντας λευκοὺς, τὰ χεῖλη λεπτὰ, καίτοι ὀλίγον τι ἀνεστραμμένα, τοῦθ' ὅπερ ἔδιδεν αὐτῷ ἔκφρασιν τινα περιφρονήσεως, καὶ τι τὸ ζωνρὸν καὶ ἀνδρικὸν ἐν τῷ συνόλῳ, παρὰ τὸ συνεσταλμένον καὶ πρᾶον τῶν κληρικῶν. Ἐνυπῆρχε τέλος, ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τοῦ Λουδοβίκου, ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη σφραγὶς τοῦ διακεκριμένου καὶ τῆς εὐγενείας, ἣτις φαίνεται, καίτοι οὐχὶ πάντοτε, ὡς ἰδιαίτον προνόμιον καὶ ἀποκλειστικὴν ιδιότης τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν.

Βλέπων τις τὸν δὸν Λουδοβίκον, παρεδέχετο, ὅτι ἡ Πεπίτα εἶχεν ἔνστικτον καλαισθησίαν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔτρεχε, δὲν περιεπάτει διὰ τῶν ἀτραπῶν ἐκείνων, πηδῶν τοὺς ρύακας καὶ μόλις προσέχων εἰς τὰ περὶ αὐτόν, ὡς ταῦρος οἰστρούχλατος. Οἱ χωρικοί, μεθ' ὧν συνητήθη, καὶ οἱ κηπουροί, οἵτινες τὸν εἶδον διερχόμενον, ἴσως θὰ τὸν ἐξέλαβον ὡς παράφρονα.

Βαρυνηθεὶς τέλος νὰ περιπατῇ ἀκόπως, ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας λιθίνου σταυροῦ, παρὰ τὰ ἐρείπια παλαιοῦ τινος μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου De Paula, ἀπέχοντος πλέον τῶν τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ ἐκεῖ ἐβύθισθη καὶ πάλιν εἰς νέας σκέψεις, ἀλλὰ τόσοσιν συγκεχυμένας, ὥστε οὐδ' αὐτὸς οὗτος ἐννοεῖ περὶ τίνος ἐσκέπτετο.

Ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ὅστις διαπερῶν τὸν ἀέρα ἔφθανεν εἰς τὰς ἐρημίας ἐκείνας, καλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ὑπομιμνήσκων αὐτοῖς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν ἀγιοτάτην παρθένον, ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἐκστάσεως τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον. Ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ κρύπτετε ὀπισθεν τῶν γιγαντωδῶν κορυφῶν τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, κατορθῶν ὥστε αἱ πυραμίδες καὶ κολοβοὶ ὀβελίσκοι τῶν κορυφῶν, νὰ διαγράφονται ἐπὶ ἐπιπέδου ἐκ πορφύρας καὶ τοπαζίου, διότι τοιοῦτος ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, ἐπιχρυσούμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου. Αἱ σικαὶ ἤρχιζον νὰ ἐκτείνωνται ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων, τῶν ἀντιθέτων ἐκείνοις δι' ὧν ὁ

ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔλαμπον οἱ ὑψηλότεροι βράχοι, ὡς χρυσὸς ἢ κρύσταλλος πεπυρακτωμένος.

Αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων, καὶ οἱ λευκοὶ τοῖχοι τοῦ ἀπομεμακρυσμένου ναῖσκου τῆς Παρθένου, πολιούχου τοῦ χωρίου, ἐκτισμένου ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους ἐνὸς λόφου, ὡς καὶ ἐτέρου τινὸς ἐκκλησιδίου ἢ ἐρημητηρίου, ὅπερ ὑπάρχει ἐπὶ πλησιεστέρου τινος λόφου, καλουμένου Calvario, ἐξῆστραπτον ἐπίσης ὡς δύο σωτήριοι φάροι, ἀντανακλῶσαι τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ θνήσκοντος ἡλίου. Ἡ φύσις ἐνέπνεε μελαγχολικὴν τινα ποίησιν καὶ διὰ τῆς σιωπηλῆς μουσικῆς, ἣν μόνον τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ἀκούσῃ, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀνέπεμπεν ὕμνον πρὸς τὸν Πλάστην. Ὁ βραδὺς ἦχος τῶν κωδῶνων, ἀμβλυνόμενος καὶ μετριαζόμενος ἐκ τῆς ἀποστάσεως, μόλις διετάρασσε τὴν ἡρεμίαν τῆς γῆς καὶ προσεκάλει εἰς τὴν προσευχὴν, χωρὶς νὰ ταρασσῇ τὴν ἀκοὴν διὰ τοῦ θορύβου. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐξέβλεπε τὸν πῖλόν του, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ σταυροῦ, οὐτινος τὸ ὑπόβαθρον τῷ εἶχε χρησιμεύσει ὡς κάθισμα, καὶ ἐπρόφερε μετὰ βαθείας εὐλαθείας τὸ : « Ἀγγελε τοῦ Θεοῦ ».

Αἱ νυκτεριναὶ σικαὶ ἤρχισαν μηκυνόμεναι. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐφαπλοῦσα τὸν μανδύαν τῆς καὶ καλύπτουσα δι' αὐτοῦ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἠμιλλᾶτο νὰ στολίσῃ αὐτὰ διὰ τῶν λαμπροτέρων ἀστέρων καὶ τῆς καθαρωτέρας σελήνης. Τὸ κυανοῦν στερέωμα δὲν μετέβαλεν εἰς μέλαν τὸ γλαυρόν αὐτοῦ χρῶμα, ἀλλὰ ἐτήρησεν αὐτό, γενόμενον μόνον σκοτεινότερον. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο τόσοσιν διαυγῆς καὶ τόσοσιν λεπτή, ὥστε ἐφαίνοντο χιλιάδες ἀναρρήθητοι ἀστέρων σπινθηροδολούντων ἐν τῷ ἀπείρῳ αἰθέρι. Ἡ σελήνη ἐπηργύρου τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῶν ρυακίων, ἅτινα ἐφαίνοντο συνιστάμενα ἐξ ὑγροῦ τινος φωτεινοῦ καὶ διαυγοῦς, ἐξ οὗ ἐσχηματίζοντο ἱριδες καὶ διαθλάσεις, ὡς αἱ τοῦ ὀπαλίου. Ἐν τοῖς πυκνοῖς φυλλώμασι τῶν δένδρων ἔψαλλον αἱ ἀηδόνες. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἀνθη διέχεον μεθυστικώτερον ἄρωμα. Ἐν ταῖς ὄχθαις τῶν διωρύγων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λεπτῆς χλόης καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων, ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες ἢ ἀνθράκια ἀναρρήθητοι λαμπυρίδες. Δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πυγολαμπίδες πτερωταί, ἀλλ' οἱ μικροὶ οὗτοι φωτεινοὶ σφάληκες ὑπάρχουσιν ἀφθονώτατοι καὶ παράχουσιν ὠραιότατην λάμψιν. Πολλὰ δὲ καρποφόρα δένδρα, εἰσέτι ἀνθοῦντα, πολλὰ ἀκακίαι καὶ ἀναρρήθηται ροδαὶ ἐμύρωνον τὰ περίξ, πληροῦντα αὐτὰ γλυκείας εὐωδίας.

*
**

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤσθάνθη ἑαυτὸν κυριεύμενον, μαγεύμενον, ἠτῶμενον, ὑπὸ τῆς τερπνῆς ἐκείνης φύσεως καὶ ἐδίστασεν ὀλίγον. Ἦτο ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν δοθεῖσαν συνέντευξιν.

Καίτοι ἐκτελῶν διαφόρους περιελιγ-

μούς, καίτοι περιερχόμενος ἀνὰ τοὺς δρομίσκους ἐκείνους, καίτοι κλονιζόμενος ἐνίοτε ἐνῷ ἔβαινε πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ρύακος, ἔνθα παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἀναβλύζει ἐκ τινος ὑψηλοῦ βράχου τὸ κρυστάλλινον νεμα, τὸ ποτίζον τοὺς κήπους, εἶνε δὲ τερπνότερον τοπετον, ὁ δὸν Λουδοβίκος, μετὰ βῆμα βραδύ καὶ διακεκομμένον, διηυθύνθη τέλος πρὸς τὸ χωρίον.

Ἐρ' ὅσον ἐπλησιάζεν, ἐπηύξανε καὶ ὁ φόβος, δὲν τῷ ἐνέπνεεν ἡ μέλλουσα πράξις του. Διεἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινότερα τοῦ δάπους, ἐπιζητῶν θαυμά τι τερατώδες, σημειόν τι, οἰωνόν τινα, ὅστις νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Ἐνεθυμείτο τὸν σπουδαστὴν Λισάρδον, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἔβλεπεν αὐτὸν τὸν τάφον του. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἐμειδία διὰ τῶν ἀναριθμητῶν φώτων του, καὶ ἐνέπνεε τὸν ἔρωτα, οἱ ἀστέρες ἠτένιζον ἀλλήλους ἐρωτικῶς τὰ ἠχηρὰ αὐτῶν ἔλυτρα, ὡς οἱ τρουβαδοῦροι τὸ πλῆκτρον κατὰ τοὺς νυκτερινούς κώμους των. Ἡ γῆ ὀλόκληρος ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην καὶ ἡρεμον νύκτα. Οὐδεὶς οἰωνός, οὐδὲν σημειόν, οὐδεμίαν νεκρικὴν συνοδίαν. Τὸ πᾶν ζωή, εἰρήνη καὶ ἡδονή. Ποῦ ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀγγελος φύλαξ του;

Εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὸν Λουδοβίκον ὡς ἀπωλόλοτα, καὶ, ὑποθέτων ὅτι δὲν διέτρεχε κίνδυνον, δὲν ἐφρόντιζε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ του; Τίς οἶδε; Ἴσως ἐκ τῶν κινδύνων ἐκείνου, θὰ προέκυπτε θρῆσκός τις.

Ὁ Ἅγιος Ἐδουάρδος καὶ ἡ βασίλισσα Ἐδίτα προυνσιάζοντο ἐκ νέου πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυνάμουν τὴν θέλησιν του.

Βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐβράδυνε τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ χωρίου, ὅτε ἐσήμανεν ἡ δεκάτη, ὥρα τῆς συνεντεύξεως, εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐνορίας. Τὰ δέκα ἐκεῖνα κρούσματα τῷ ἐφάνησαν ὡς δέκα πλήγματα ἐγχειρῖδιου ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἐκεῖ τῷ ἐπόνεσεν ὑλικῶς, καίτοι ὁ πόνος καὶ ὁ ἀνατιναγμὸς ἐκείνος ὑπῆρχαν ἀνάμικτοι μετ' ἀπατηλῆς ἀνησυχίας καὶ ἡδονικῆς τινος γλυκύτητος. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, ὅπως μὴ ἀργήσῃ πολὺ, καὶ ταχέως εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατοικιῶν.

Τὸ χωρίον ἦτο ζωηρότατον. Αἱ νεανίδες ἤρχοντο νὰ πλύνωσι τὸ πρόσωπον εἰς τὴν βρύσιν del esido, ὅπως μείνῃ πιστὸς εἰς αὐτὰς ὁ μνηστήρ των, ἢ διὰ νὰ εὐρωσῇ μνηστήρα ὅσαι δὲν εἶχον τοιοῦτον.

Γυναῖκες τε καὶ παιδιὰ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπως συνάξωσιν ἱεροβοτάνην, δενδρολίθανον καὶ ἄλλα φυτὰ, πρὸς κατασκευὴν μαγικῶν ἀρωμάτων. Αἱ κιθάραι ἐκρούοντο εἰς διάφορα μέρη. Ἦκουέ τις ἐρωτικὰς συνδιαλέξεις, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ ἔβλεπεν ἀπανταχοῦ ζεῦγην περιπαθῆ καὶ εὐδαίμονα. Ἡ νύξ καὶ ἡ πρωία τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καίτοι ἑορτὴ Χριστιανική, διατηροῦσι τι τὸ εἰδωλοατρι-

κόν και τὸ φυσιολατρικὸν τῆς ἀρχαιότη-
τος, ἴσως ἔνεκα τῆς συμπτώσεως τῆς ἐορ-
τῆς ταύτης μετὰ τῶν θερινῶν τροπῶν
τοῦ ἡλίου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πᾶν
εἶνε ἀσεβὲς καὶ οὐχὶ θρησκευτικὸν κατὰ
τὴν ἐορτὴν ταύτην. Τὸ πᾶν ἔρωσ καὶ φιλο-
φρόνησις.

Εἰς τὰ παλαιὰ ἡμῶν μυθιστορήματα
καὶ τὰς παλαιὰς παραδόσεις, πάντοτε
μαῦρος τις ἀπάγει χριστιανὴν νεάνιδα,
καὶ πάντοτε ὁ χριστιανὸς ἱππότης ἀπο-
λαμβάνει τὴν ποθητὴν αὐτῷ μαυριτανὴν
ἡγεμονίδα κατὰ τὴν νύκτα ἢ τὴν πρωίαν
τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἡ-
δύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι παρὰ τῷ λαῷ
διατηροῦνται εἰσέτι αἱ παραδόσεις αὐταὶ
τῶν παλαιῶν μυθιστορημάτων.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις. Ὀλόκληρον τὸ
χωρίον καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι εὐρίσκονται ἐν
ταῖς ὁδοῖς τὴν διάβασιν τῶν ὁδῶν καθί-
στα δυσκολωτάτην ἢ πληθὺς τῶν παρα-
πηγμάτων πρὸς πώλησιν ἀμυγδαλοπή-
κτων, σιροπίων ἐκ σταφυλῆς, καὶ ἄλλων
γλυκυσμμάτων καὶ διαφόρων καρπῶν. Αἱ
σκηναὶ τῶν νευροσπαστῶν καὶ τῶν ἀθυρ-
μάτων, καὶ τὸ πλήθος τῶν ἀθιγγανίδων
διαφόρου ἡλικίας, αἵτινες κατεσκευάζον
τηγανίτας, καὶ ὅτε μὲν ἐτηγανίζον τὴν
ζύμην πληροῦσαι τὸν ἀέρα διὰ τῆς ὁσμῆς
τοῦ ἐλαίου, ὅτε δὲ ἐξύγιζον καὶ προσέ-
φερον τὰς τηγανίτας, ἄλλοτε δὲ ἀπῆντων
φαιδρῶς εἰς τὰς ἀστειότητας τῶν διερ-
χομένων νεανιδῶν, καὶ ἄλλοτε ἔλεγον τὴν
τύχην.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφρόντιζε νὰ μὴ
συναντᾶται μετὰ τῶν γνωρίμων του, καὶ
ὅταν τοὺς ἔβλεπε μακρόθεν, ἐτρέπετο εἰς
τὴν ἐτέραν πλευράν. Οὕτως ἐπλησίαζε
βαθυμῆδον χωρὶς νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ τὸν
ἐνοχλήσῃ τις μέχρι σχεδὸν τοῦ προαυ-
λίου τῆς Πεπίτας. Ἡ καρδιά του ἤρχισε
νὰ πάλῃ ζωηρῶς, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγ-
μὴν ὅπως κατευνάσῃ τοὺς παλμούς τού-
τους. Παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον. Ἦτο
περίπου ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια.

— Θεέ μου! Εἶπεν. Εἶνε ἤδη ἡμίσεια
ὦρα ὅπου μὲ περιμένει.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθε μετὰ βίας εἰς τὸ
σκεπαστὸν προαύλιον. Ὁ φανός, ὅστις
συνήθως τὸ ἐφώτιζε, παρεῖχεν ἀμυδρώ-
τατον φῶς τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ δὸν Λουδοβίκος εἰς
τὸ προαύλιον, καὶ χεῖρ τις, ἢ κάλλιον εἰ-
πεῖν ὄνυχας ἀρπακτικοῦ ὄρνέου τὸν συνέ-
λαβον ἐκ τοῦ δεξιῷ βραχίονος. Ἦτο ἡ
Ἄντωνία, ἥτις τῷ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ:

— Διαβολόπαιδο, ἀχάριστο, σιχαμένο,
ἀνόητο! Ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ
εἰρχόσουν περὶ. Ποῦ ἔσουν ἄθλιος; Πῶς
εἰμπορεῖς καὶ ἀργεῖς, καὶ τριγυρίζεις...
ὅταν ὅλη ἡ ζάχαρι τοῦ κόσμου λυώνει
γιὰ σένα, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ὠμορφιάς σε
περιμένει;

Ἐνῷ ἡ Ἄντωνία οὕτω παρεπονέτο,
δὲν ἔμενεν ἀκίνητος, ἀλλ' ἐπροχώρει συγ-
χρόνως σύρουσα μεθ' αὐτῆς ἀπὸ τὸν βρα-
χίονα τὸν μαθητὴν, τεταραγμένον καὶ
σιωπηλόν.

Διέβησαν τὸ κιγκλιωτὸν περιφραγμα,

καὶ ἡ Ἄντωνία ἐπανεκλείσεν αὐτὸ ἀθο-
ρύβως. Διήλθον τὸ ἰσόγειον, ἀνῆλθον διὰ
τῆς κλίμακος, διέβησαν κατόπιν διαδρό-
μους τινὰς καὶ δύο αἰθούσας, καὶ ἔφθα-
σαν πρὸ τῆς κεκλεισμένης θύρας τοῦ δω-
ματίου τῆς Πεπίτας.

Ἐν ὅλῃ τῇ οἰκίᾳ ἐβασίλευεν ἀξιοθαύ-
μαστος σιωπῆ.

Τὸ δωμάτιον τῆς Πεπίτας ἦτο εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας καὶ δὲν ἔφθανον
μέχρις αὐτοῦ οἱ θόρυβοι τῆς ὁδοῦ. Μόνον
ἐνίοτε ἠκούοντο συγκεχυμένα καὶ ἀόρι-
στοὶ αἱ κρούσεις τῶν κροταλίων καὶ οἱ
ἦχοι τῆς κιθάρας, καὶ ἐλαφρὸς τις βόμ-
βος παραγόμενος ὀλόκληρος ὑπὸ τῶν ὑπη-
ρετῶν τῆς Πεπίτας, αἵτινες διεσκέδαζον
ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ.

Ἡ Ἄντωνία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δω-
ματίου, ὤθησεν εἰς αὐτὸ τὸν δὸν Λουδο-
βίκον, καὶ συγχρόνως εἰδοποίησε τὴν κυ-
ρίαν τῆς ἀνακράζουσα.

— Κόρη μου. Νὰ ὁ δὸν Λουδοβίκος
ποῦ ἔρχεται νὰ σε ἀποχαιρετίσῃ.

Ἀποῦ εἰδοποίησε τοιοῦτοτρόπως κατὰ
τὰς ὀφειλομένας διατυπώσεις, ἡ διακρι-
τικὴ Ἄντωνία ἀπεσύρθη τοῦ θαλάμου
ἀφήνουσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν τὴν κόρην
τῆς μετὰ τοῦ ἐπισκέπτου, καὶ κλείουσα
τὴν θύραν.

*
**

Ἀφικόμενοι μέχρι τοῦ σημείου τού-
του, δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ πράξωμεν,
εἰμὴ νὰ καταδειξώμεν τὸν χαρακτήρα
τῆς αὐθεντικότητος, ὃν παρέχει ἡ πα-
ροῦσα διήγησις, θαυμάζοντες τὴν λεπτο-
μερῆ ἀκριβείαν τοῦ γράψαντος αὐτήν.
Διότι, καὶ ἂν ὑπῆρχε τι τὸ ἐπιπλαστον,
ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τα διηγή-
ματα, ἐν τοῖς Παραλειπομένοις τούτοις,
ἀναμφιβόλως, συνέντευξις τοιοῦτου ἐν-
διαφέροντος, οἷα ἡ τῆς Πεπίτας μετὰ
τοῦ δὸν Λουδοβίκου, θὰ ἐτελεῖτο ὑπὸ πε-
ριστάσεως ἥττον κοινάς, οἷαι αἱ ἐνταῦθα
ἀναφερόμεναι. Ἴσως οἱ ἦρωες ἡμῶν, πο-
ρευόμενοι ἐκ νέου εἰς ἐτέραν τινὰ ἐξοχι-
κὴν ἐκδρομὴν, θὰ κατελαμβάνοντο καθ' ὁ-
δὸν ὑπὸ τρομερᾶς τινὸς καταϊγίδος, καὶ
θὰ κατέφευγον εἰς τὰ ερείπια παλαιοῦ
τινος φρουρίου ἢ μαυριτανικοῦ πύργου,
ἔνθα κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην θὰ ὑ-
πῆρχεν ἡ φήμη περὶ φαντασμάτων ἢ ἄλ-
λων τοιοῦτου εἶδους φοβερῶν συναντή-
σεων. Ἴσως οἱ ἦρωες ἡμῶν θὰ ἐνέπιπτον
εἰς τὰς χεῖρας ληστρικῆς συμμορίας, ἀφ'
ἧς θὰ διέφευγον, χάρις τῇ ψυχραιμίᾳ καὶ
τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ δὸν Λουδοβίκου, διανυ-
κτερεύοντες κατόπιν ἐξ ἀνάγκης, καὶ μόν-
νοι τῶν εἰς κοίλωμα τι ἢ σπήλαιον, καὶ
ἴσως τελευταῖον, ὁ συγγραφεὺς, θὰ διεξ-
ῆγε τὸ ζήτημα τοῦτο, παριστῶν τὴν Πε-
πίταν καὶ τὸν θαυμαστὴν τῶν, ταξει-
δεύοντας ἐν θαλάσῃ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρ-
χουσι τὴν σήμερον πειραταὶ ἢ καταδρο-
μεῖς Ἀλγερίνοι, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ
ἐπινοήσῃ ὠραῖόν τι ναυάγιον, ἐν ᾧ ὁ δὸν
Λουδοβίκος θὰ ἔσωζε τὴν Πεπίταν, φθάν-
ων ἐπὶ τινος ἐρημονήσου ἢ ἐπὶ ἄλλης τι-
νος ποιητικῆς καὶ μονήρους ἀκτῆς. Οἰον-

δήποτε ἐκ τῶν καταφυγίων τούτων, θὰ
προητοίμαζε τεχνιέντως τὴν περιπαθῆ
συνδιάλεξιν τῶν δύο νέων, καὶ θὰ ἐδικαι-
ολόγει καλλίτερον τὸν δὸν Λουδοβίκον.
Παραδεχθῶμεν ἐν τούτοις, ὅτι ἀντὶ νὰ
μεμφθῶμεν τὸν συγγραφέα, μὴ καταφεύ-
γοντα εἰς τοιαύτας περιπλοκάς, ὀφείλο-
μεν νὰ ἀπονεύωμεν αὐτῷ χάριτας διὰ τὴν
πολλὴν εὐσυνειδησίαν του, θυσιάζοντος εἰς
τὸ πιστὸν τῆς ἀφηγήσεως τὴν θαυμασίαν
ἐντύπωσιν, ἣν θὰ παρήγει, κοσμῶν καὶ πε-
ριβάλλον αὐτὴν διὰ συμβεβηκότων καὶ ἐ-
πεισοδίων τῆς φαντασίας του.

Ἀποῦ ὑπῆρχεν ἡ ἰκανότης καὶ ἡ ἐπι-
δεξιότης τῆς Ἄντωνίας, καὶ ἡ ἀσθένεια,
μεθ' ἧς ὁ δὸν Λουδοβίκος συνῆνεσε νὰ πο-
ρευθῆ εἰς τὴν συνέντευξιν, διατί νὰ κατα-
φύγῃ εἰς ψεύδη, καὶ νὰ παραστήσῃ τοὺς
δύο ἐραστὰς ὡσεὶ φερομένους ὑπὸ τῆς τύ-
χης καὶ συνευρισκομένους καὶ συνομιλοῦν-
τας κατὰ μόνας, πρὸς μέγιστον κίνδυνον
τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ συμφέροντος ἀμοτέ-
ρων; Οὐδὲν ἐκ τούτων. Ἐὰν ὁ δὸν Λου-
δοβίκος πράττει καλῶς ἢ κακῶς ἐρχόμε-
νος εἰς τὴν συνέντευξιν, καὶ ἂν ἡ Πεπίτα
Χιμένες, πρὸς ἣν ἡ Ἄντωνία εἶχεν ἤδη
εἶπει ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤρχετο ἀφ' ἐ-
αυτοῦ ἵνα τὴν ἴδῃ, πράττη καλῶς ἢ κα-
κῶς, χαίρουσα διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκεῖνην,
τὴν μυστηριώδη πως καὶ παράκκιρον, μὴ
ἐπιρριψώμεν τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῆς τύχης,
ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν προσώπων,
ἅτινα ἀναφαινόνται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ,
καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν ὑφ' ὧν καταλαμβάν-
ονται.

Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν πολὺ τὴν Πεπίταν·
ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀλήθεια, καὶ ὀφεί-
λομεν νὰ τὴν εἴπωμεν, καίτοι ἀσύμφορον
εἰς τὴν ἡρώϊδα μας. Εἰς τὰς ὁκτώ τῆ εἰ-
πεν ἡ Ἄντωνία ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔ-
μελλε νὰ ἔλθῃ, καὶ ἡ Πεπίτα, ἥτις ὁμί-
λει ἤδη περὶ θανάτου, ἥτις εἶχε τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, τὰ βλέφαρα πε-
φλογισμένα ἐκ τῶν δακρύων, καὶ ἦτο ἀ-
κτένιστος, δὲν ἐσκέφθη εὐθὺς ἄλλο τι,
εἰμὴ πῶς νὰ εὐπρεπισθῆ καὶ καλλω-
πισθῆ, ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν δὸν Λουδοβί-
κον. Ἐπλυνε τὸ πρόσωπον διὰ χλιαροῦ
ὑδατος, ὅπως ἀπαλειψῇ μὲν τὰς βλάβας
τὰς ἐκ τῶν δακρύων, ἵνα μὴ φαίνηται
ἄσχημος, οὐχὶ ὅμως καὶ μέχρι τοῦ νὰ μὴ
ἀρίσῃ ἔχνη καταδεικνύοντα ὅτι ἔκλαυσε.
Διηυθέτησε τὴν κόρην τῆς εἰς τρόπον
ὥστε νὰ μὴ προδιδηταί πως ἐπιμελετημένη
τις πρόνοια, ἀλλὰ καλλιτεχνικὴ τις καὶ
εὐγενὴς ἀφέλεια, χωρὶς πάλιν νὰ μετα-
πίπτῃ εἰς τὴν ἀταξίαν, τὸ ὅποιον ἦκιστα
θὰ τὴν ἐκόσμει· ἐκαθάρισε τοὺς ὄνυχας,
καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο εὐπρεπὲς νὰ ὑποδεχθῆ
μὲ τὴν ἐφεστρίδα τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἐ-
φόρεσεν ἀπλοῦν τι ἔνδυμα οἰκιακόν. Καὶ
τέλος πάντων προσεπάθησεν ὡς ἐξ ἐνστί-
κτου, ὅπως ὅλα τὰ βοηθητικὰ μέσα τοῦ
καλλωπιστηρίου συντελέσωσιν εἰς τὸ νὰ
παραστήσωσιν αὐτὴν ὠραιότεραν, χωρὶς
νὰ διαφραίνηται οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος
ἐπιτηδεύσεως, καὶ κόπων καὶ ἀπωλείας
χρόνου διὰ τὰς λεπτολογίας ἐκεῖνας,
ἀλλὰ τὸ πᾶν νὰ ἀναλάμπῃ οἰονεῖ

ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὡς δῶρον χαρισθὲν ὑπ' αὐτῆς, ὡς τε τὸ ἐνυπάρχον ἐν αὐτῇ, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἀμέλειαν, τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ζωηρότητος τῆς ἀγάπης τῆς.

Ὡς κατορθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ἢ Πεπίτα κατηνάλωσε πλέον τῆς μίξως ὄρας εἰς τοὺς καλλωπιστικούς τούτους κόπους, οἵτινες μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐμελλον νὰ κατανοηθῶσιν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΝΝΕ

ΕΥΑ

[Τέλος]

Ἐδραμε πρὸς αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐνδυσθῆ, ἔσχισε τὸν φάκελλον μὲ τρέμουσαν χεῖρα, πλὴν ἀλλοίμονον! Τὸ ὄνομα τῆς Εὐκας δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐκείνων. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ἢ Εὐκα ἦτον ἀσθενής, βαρέως ἴσως ἢ μήπως εἶχεν ἀναχωρήσει τοῦ τυπογραφείου; Ἐσχεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ιδέαν νὰ τηλεγραφήσῃ διὰ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τούτου; ἀλλὰ ποῖαν πρόφασιν νὰ εὕρῃ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐρώτησίν του ταύτην; Ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐπαύριον; ἀλλὰ διήλθε ἡμέραν λίαν τεταραγμένην καὶ νύκτα λίαν τρομεράν, καθ' ἣν εἶδεν ἐμφανιζόμενα φαντάσματα καὶ νεκρὶκὰ συνοδίαιτα.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ, ἠγέρθη πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος καὶ ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς προϋπάντησιν τοῦ καθημερινοῦ ἀγγελιαφόρου. Ὅταν τὸν εἶδε μακρόθεν, ὁ Ὁράτιος ἤρχισε νὰ τρέχῃ, τῷ ἤρπασε τὸν φάκελλον ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσχισε μετὰ τσακύτης βίας, ὥστε ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνόμισεν ὅτι περιεῖχε τραπεζικὰ γραμμάτια. Περιεῖχε καλλίτερον τούτων, τὸ τέλος τοῦ τόμου καὶ ὀλόκληρον αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε στοιχειοθετηθῆ ὑπὸ τῆς Εὐκας. Ὡς ἐμμανής, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γραμματοκομιστοῦ, ἔφερε τὸ χαρτίον ἐφ' οὗ ἦτο

κεχαραγμένον τὸ ὄνομα τῆς Εὐκας εἰς τὰ χεῖλη του. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ταχυδρόμος δὲν ἀμφέβχλε πλέον περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ περιεχομένου ἦτον ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπητῆς γυναικός.

Ἀγαπητὴ ἢ Εὐκα ἦτο βεβαίως, ἀλλὰ δι' ἔρωτος ἰδεώδους, συγκεντρουμένου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὁ ἔρωτος οὗτος ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὸς, τοσοῦτον ἐπιβλητικὸς ὡς εἰ εἶχε γεννηθῆ ἅμα τῇ θέρᾳ ἀτόμου ζῶντος καὶ γνωστοῦ, οὐχὶ δὲ φαντασιώδους προσώπου πλασθέντος ὑπὸ τοῦ ἔραστοῦ ἐν ὄνειρῳ, ἄνευ σχήματος ἀπτοῦ καὶ ὕλικου, πλέον ἰδεώδους τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πυγμαλίωνος, ὁμοίου πρὸς τὰς πριγκηπίσας, ὡς βλέπομεν ἐν τοῖς ποιήμασι τῶν Ἰνδιῶν καὶ αἰτινες ζῶσιν ἐντὸς τῶν ἀστέρων. Πλὴν ἐνταῦθα ἢ πριγκηπίσσα εἶχε τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς ἢ δύνατό τις νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἢ ἰδέα αὐτῆ τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Εὐκάν κατεῖχε τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁρατίου πλέον ἢ ὅσον ἤθελε τολμήσει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

— Τὰς διορθώσεις ταύτας, εἶπεν οὗτος πρὶν ἢ μάλιστα τὰς ἀναγνώσῃ, θὰ τὰς ἐπιστρέψω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς Παρισίους. Ἐχω ἀνάγκην νὰ ἴδω τὸν ἐκδότην μου, τὸν τυπογράφον, — δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ: «τὴν ἐργάτιδα» —, θὰ φύγω αὐριον.

Ἐφυγε πράγματι. Ἀντὶ νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ ἐκδότη τῷ, ὅστις ἤθελε τῷ ἐξαλείψῃ πᾶσαν πρόφασιν τοῦ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ἐργαστήριον, διηυθύνθη πρὸς τὸ τυπογραφεῖον, τὸ ὅποιον ἔκειτο πολὺ μακρὰν, πλησίον τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου. Ἡ πρώτη λέξις ἦν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς θύρας ἦν ἢ ἐξῆς: «Οἱ ξένοι δὲν εἰσέρχονται ἐν τῷ τυπογραφείῳ». Προσπειρήθη ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἀπευθύνθη πρὸς τὸν πρωτοδιορθωτὴν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εὗρε χιλιάς ἀντιρροήσεις. Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Τοῦτο ἀπησχόλει τὰς νεάνιδας, διέκοπτε τὴν ἐργασίαν, ἐγένετο ἀνεξάντλητος πηγὴ συνομιλιῶν.

— Ἄλλ' ἔχω, εἶπεν οὗτος, νὰ δώσω μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐκάν.

— Θὰ σὰς φέρω τὸν σελιδοθῆτην.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Ὁράτιος μετ' ἀνυπομονησίας, θέλω νὰ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐκάν.

— Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι θὰ τῆς τὰς εἴπωμεν πιστῶς. Ἄλλως τε ἢ στοιχειοθετησίς ἐτελείωσεν. Ἡ δεσποινὶς Εὐκα δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ.

— Ἐχει τὰς διορθώσεις! εἶπεν ὁ Ὁράτιος δι' ὕφους ἐμφανίνοντος ὀργῆν.

Ὁ πρωτοδιορθωτὴς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀντιστη ἐπὶ πλέον εἰς ποιητὴν ἤδη ἔξοχον, ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, καὶ εἶπε νὰ φέρωσι τὴν δεσποινίδα Εὐκάν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Ὁράτιος ἐξήταξε τὰς τελευταίας του διορθώσεις καὶ τὰς ἀνεγίνωσκε, χωρὶς νὰ ἐνοηθῆ οὔτε λέξιν, δεκάτην ἤδη φορὰν. Πολλὰ πρόσωπα εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ γραφεῖον χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτά. Αἴφνης:

— Καὶ ἢ δεσποινὶς Εὐκα; Πότε θὰ ἔλθῃ;

— Εἶνε ἐνταῦθα πρὸ πέντε λεπτῶν, ἐνώπιόν σας, ἀπήντησεν ὁ πρωτοδιορθωτὴς.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ ὅποιον ὁ πρωτοδιορθωτὴς τῷ ἐδείκνυεν. Ἦτο πτωχὴ κόρη ἄσχημος, κυρτὴ, δυσειδής, τὴν κόμην λευμένην ἔχουσα...

Ὁ Ὁράτιος τὴν παρετήρησε μετὰ φρίκης, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε τρέχων.

— Ποιητὴς! ἐψιθύρισε ὁ πρωτοδιορθωτὴς. Εἶνε τρελλός!

Π.

ΤΕΛΟΣ

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, εἴτε ἀπόλεσαν, ἢ ἔνεκεν ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔλαβον φύλλα «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ἀποστείλωμεν εἰς τοὺς τὰ ἐλλείποντα.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,
ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρισίοις.